

Vivianne voetbalt

*Een voetbalveld
vol schapen*

Karakter Uitgevers B.V.

1

Woensdag, week 1

Voor het eerst na de vakantie stapte Vivianne de kleedkamer van de voetbalvereniging binnen.

Tezzy, haar beste vriendin binnen het elftal, snoof. 'Het ruikt nog naar verf.'

'Gisteren heeft een ploeg vrijwilligers de deurposten geschilderd,' zei Vivianne. 'Mijn vader heeft nog geholpen.'

'Gelukkig, dan weten we zeker dat we dit jaar goed zullen spelen. Geverfde deurposten zijn daarvoor heel belangrijk,' zei Tezzy lachend. 'Als we dit jaar kampioen worden, geven we een taart aan je vader als dank.' Ze gooide haar sporttas op de bank in de kleedkamer en begon zich om te kleden.

Vivianne grinnikte. 'Ik denk dat het sowieso een goed idee is om mijn vader een taart te geven.'

'Eerst kampioen worden,' hield Tezzy vol.

'Doen we,' zei Vivianne.

Ze kleeadden zich om en liepen het voetbalveld op. Daar stonden al flink wat andere spelers van het team te wachten tot de training zou beginnen.

Freek, de trainer van Viviannes elftal, zette een laatste pylon neer.

'Welkom, allemaal,' zei hij. 'Leuk om de vertrouwde gezichten van vorig jaar weer te zien. Een bijzonder welkom aan de nieuwe spelers. Ik hoop dat jullie je snel op je gemak zullen voelen bij de vereniging. Wie hebben er in de vakantie nog doorgetraind?'

Alleen Vivianne, Tezzy en Robin staken hun hand op. De rest van het elftal bestudeerde de grasmatten nauwkeurig of keek vooral niet in de richting van Freek.

'Dat dacht ik al,' zei Freek met een grinnik. 'Jullie vakanties stonden natuurlijk vooral in het teken van Italiaanse pizza's, Franse croissants en Spaanse churros.'

'Wat zijn churros?' vroeg Tezzy zacht.

'Gefrituurd deeg. Denk aan een donut, maar dan langwerpiger,' legde Vivianne fluisterend uit.

'Ah. Niet direct de snack voor je training, dus,' zei Tezzy.

'Ook niet daarna. Maar wel lekker!' zei Vivianne lachend.

'Daarom beginnen we vandaag met een rustige training,' ging Freek verder. 'Dat betekent niet dat het een theekransje is, zoals Tezzy en Vivianne schijnen te denken...'

'Sorry!' zei Vivianne opgewekt.

'Het betekent wel dat we niet meteen volop aan de bak gaan. Eerst maar

eens twee rondjes rond het veld en daarna doen we de rest van de warming-up.'

In een rustig tempo draafde het elftal over het voetbalveld.

'Hé, wat is dat eigenlijk voor een gebouw naast het voetbalveld?' vroeg Soufiane aan Robin, die naast hem rende.

Robin haalde zijn schouders op. 'Ik weet dat een vriendin van Vivianne het heeft laten bouwen. Maar verder ben ik er niet zo van op de hoogte. Vivianne weet het wel. Viev? Wat gebeurt er in dat gebouw van Louisa?'

Vivianne versnelde wat, zodat ze naast Soufiane en Robin kon lopen.

'Dat is het nieuwe dierenopvangcentrum van Louisa,' zei ze. 'Als de training is afgelopen, komt ze langs. Ze heeft een afspraak om het aan de gebroeders Eendenwater te laten zien. Als je wilt, kun je mee.'

'Nee, dank je,' zei Soufiane. 'Ik heb met mijn ouders afgesproken dat ik meteen na de training naar huis kom.'

'Mag ik wel mee?' vroeg Robin. 'Ik ben wel benieuwd.'

'Tuurlijk,' zei Vivianne.

'De theekranksjes breiden zich uit, zie ik! Jongens, kletsen doe je maar in je eigen tijd!' riep Freek vanaf de andere kant van het veld.

'We waren informatie aan het uitwisselen!' riep Vivianne terug.

'Zo kun je dat ook noemen, ja,' riep Freek weer. 'Maar nu een beetje actie. Hup, hup!'

Na de training wachtten Vivianne, Robin en Tezzy op het parkeerterrein van voetbalvereniging RoodWit op Louisa. Zolang Vivianne zich kon herinneren, woonde Louisa al bij haar in de straat. Ze was ergens in de tachtig, hoewel ze er niet zo uitzag. Louisa droeg vaak spijkerbroeken en had lang krullend grijs haar. Voor Vivianne was ze een soort extra oma, en zelfs een extra oma die haar heel goed begreep. Net als Vivianne was Louisa gek op voetbal. Louisa was een van de weinige vrouwen die in haar tijd in een dameselftal voetbal hadden gespeeld, toen dat nog helemaal niet zo gewoon was. Toen ze kinderen kreeg, gingen die ook op voetbal. Haar zoon was eerst profvoetballer geworden en had daarna belangrijke teams in het buitenland getraind. Hoewel ze niet meer langs de lijn kon staan om Vivianne aan te moedigen bij een wedstrijd, stond ze erop dat Vivianne haar verslag

kwam doen van elke wedstrijd die Vivianne speelde. En nu had ze een nieuw project: een opvangcentrum voor dieren.

Een met bloemen beschilderde brommobiel draaide het parkeerterrein op, meteen gevolgd door een kleine rode auto. De rode auto haalde Louisa's brommobiel in en reed in volle vaart naar een parkeerplaats die zo dicht mogelijk bij de ingang van het voetbalveld was. Louisa tufte erachteraan en parkeerde haar auto op de invalidenparkeerplaats.

Uit het rode autootje stapten twee mannen.

'Daar heb je de blijе broers,' merkte Tezzy op.

De 'blijе broers' waren twee bestuursleden van voetbalvereniging RoodWit. Ze waren inderdaad broers, maar Vivianne had hen zelfs nog nooit op een glimlach kunnen betrappen.

'Wat komen die nu doen?' vroeg Robin.

'Ze hebben bezwaar gemaakt tegen de bouw van Louisa's opvangcentrum. Maar de gemeente heeft gezegd dat die bezwaren onredelijk zijn en dat het opvangcentrum er gewoon mocht komen. Nu het bijna af is, wilde Louisa hun laten zien wat het is geworden. Ze hoopt dat de broers zich daardoor wat positiever zullen opstellen.'

Louisa stapte uit haar brommobiel, draaide zich om naar de mannen en zwaaide naar de drie kinderen. Toen zei ze met haar grootste glimlach: 'Goedemiddag, heren! Altijd gezellig om jullie te zien.' En tegen Robin en Tezzy zei ze: 'Komen jullie ook kijken?'

'Graag!' zei Tezzy. 'Vivianne heeft al zoveel over uw

project verteld. Ik ben benieuwd hoe het er binnen uitziet.'

Piet Eendenwater, de oudste broer, schraapte zijn keel. 'Ik ook. Laat maar eens zien, die kinderboerderij van je.'

'Mijn dierenopvangcentrum,' verbeterde Louisa.

Het pad naar Louisa's dierenopvangcentrum lag op twintig meter van het pad dat naar de kantine en de kleedkamers van de voetbalvereniging leidde. Vivianne maakte een hek snel open voor Louisa. Die maakte een gebaar naar het gebouw dat in het weiland achter het hek stond.

'Dat is het dan, het dierenopvangcentrum,' zei ze. 'Wat vinden jullie ervan?'

'Het is een schuur,' zei Piet Eendenwater.

'Niks bijzonders,' vulde Johan Eendenwater aan.

'Ik vroeg het niet aan jullie. Ik vroeg het aan de kinderen,' zei Louisa snibbig.

'Ik vind het mooi!' zei Vivianne oprecht.

'Leuk, met die gele muren,' zei Tezzy. 'Heel zonnig.'

'Gele muren...' zei Piet Eendenwater schamper. 'Het is toch voor beesten? Dan is die gele verf zonde van je tijd en geld. Twee dagen, en dan zit alles onder de poep.'

Louisa keek de man aan, maar ze zei niets.

'Wat voor beesten komen er eigenlijk?' vroeg Johan Eendenwater.

Louisa haalde haar schouders op. 'Dat kan ik van tevoren niet zeggen. Het hangt er maar van af welke dieren er op dat moment onderdak nodig hebben. Maar ik hou rekening met konijnen, eekhoorns, egels, roof-

vogels, misschien af en toe een hond of een kat... Alle dieren waarvoor op de een of andere manier gezorgd moet worden.'

Piet Eendenwater rammelde intussen een beetje aan het hek.

'Ja, dat zit goed dicht,' zei Louisa nog voordat hij iets had kunnen zeggen.

Johan Eendenwater knikte. 'Gelukkig maar, want ik hoop voor je dat we geen last gaan krijgen van je kinderboerderij. We hebben behoorlijk wat contributiegeld van onze leden uitgegeven om ervoor te zorgen dat het voetbalveld er nu zo goed bij ligt.'

'Luister, het is een dierenopvangcentrum, geen kinderboerderij,' zei Louisa. 'We hebben hier in de buurt een ruimte nodig waar gevonden dieren een paar nachten kunnen blijven voor ze weer worden opgehaald door hun eigenaar en waar we ook zieke wilde dieren kunnen opvangen. Die beesten zijn helemaal niet geïnteresseerd in jouw voetbalveld.'

'Wat kan zo'n eekhoorn ook doen als hij zich beter voelt?' vroeg Tezzy zich hardop af. 'Een eikel onder de grasmat verstoppen?'

Vivianne schoot in de lach, die meteen overging in een hoestbui.

Nu richtte Louisa haar aandacht op Vivianne. Ze keek bezorgd. 'Gaat het wel goed met je? Let je een beetje op je gezondheid?'

'Geen zorgen!' zei Vivianne zodra ze weer een beetje op adem was. 'Ik ben alleen een beetje verkouden aan het worden, denk ik.'

Eerder verschenen in de serie 'Vivianne voetbalt':

De verdwenen voetballen

Er gebeuren rare dingen op de voetbalclub waar Vivianne met haar vrienden en vriendinnen voetbalt: materialen zoals hesjes en ballen verdwijnen, en de trainer gedraagt zich anders dan anders en lijkt erg gespannen. Als er dan ook nog eens een onbekende man met donkere zonnebril langs de lijn opduikt, besluiten Vivianne en haar vrienden op onderzoek uit te gaan.

ISBN 978 90 452 1549 5